

Fastlagssöndagen

Predikan i Osby kyrka 22 febr 2009

”Kärlekens väg”

Luk 18:31-43

Han samlade de tolv omkring sig och sade till dem: "Vi går nu upp till Jerusalem, och allt som profeterna har skrivit om Människosonen skall gå i uppfyllelse. ³²Han skall utlämnas åt hedningarna, de skall håna och skymfa honom och spotta på honom, ³³och de skall prygla honom och döda honom, och på den tredje dagen skall han uppstå." ³⁴Av detta begrep lärjungarna ingenting. Vad han menade var fördolt för dem, och de kunde inte förstå vad han sade.

³⁵När Jesus närmade sig Jeriko satt där en blind vid vägkanten och tiggde. ³⁶Han hörde en folkhop komma på vägen och frågade vad som stod på. ³⁷Man talade om för honom att Jesus från Nasaret gick förbi, ³⁸och då ropade han: "Jesus, Davids son, förbarma dig över mig." ³⁹De som gick främst sade åt honom att vara tyst, men han ropade ännu högre: "Davids son, förbarma dig över mig." ⁴⁰Jesus stannade och sade till dem att leda fram honom, och då mannen kom närmare frågade Jesus: ⁴¹"Vad vill du att jag skall göra för dig?" Han svarade: "Herre, gör så att jag kan se igen." ⁴²Jesus sade: "Du kan se igen. Din tro har hjälpt dig." ⁴³Genast kunde han se, och han följde med Jesus och prisade Gud. Och allt folket som såg det sjöng Guds lov.

Lukas nämner inte den blinde vid namn. Läser man vad hans kollega Markus skriver om samma händelse så får vi veta att den blinde tiggaren hette Bartimaios. Det kan hända att Lukas inte visste om vad han hette, men det kan också finnas en poäng med detta. Och meningen är att du ska sätta in dit eget namn. Det är om vi gör det som vi förstår berättelsen helt och fullt. Då får den mening för oss.

Den blinde satt vid vägen. Egentligen står det inte vägkanten som det är översatt i vår bibel. Han satt vid vägen. Men vem är Vägen? Jesus säger om sig själv på ett annat ställe: "Jag är Vägen".

Så den blinde satt precis vid rätt plats, han satt vid Vägen och väntade på Jesus. Han väntade länge men han väntade inte förgäves. Till slut kom den som han väntade på. Vi vet inte hur många år han hade suttit där och tiggat och kanske han egentligen inte visste att han hela tiden väntat på Jesus. Visserligen så kände han väl till Jesus till namnet och hade hört saker berättas om honom. Men visste han att det verkligen var den mannen som han satt och väntade på?

Jag tror att det kan vara många som sitter vid Vägen och väntar. Och som egentligen inte riktigt vet vem de väntar på. Men de kan ha en aning om att det är Någon.

Men hur var det för den blinde när Jesus plötsligt kom gående där. När han gick förbi på ett par meters håll. Ja då visste han. Då var han helt säker, det var ju han, det var ju Jesus som han väntat på hela sitt liv. Då fanns det inget tvivel längre.

Själva förutsättningen för att den blinde skulle få hjälp var ju att han satt vid Vägen, satt och väntade på hjälp från Jesus. Men också att han var medveten om sitt behov av hjälp. Att han visste att han var blind.

Det är inte alla blinda som vet detta. Ja, kanske fysiskt blinda, men det finns många andligt blinda som tror att de är seende. Och som tycker att de dessutom ser bättre än andra.

Egentligen är det inte blindheten som är problemet. För det kan ju Jesus åtgärda, han kan öppna blinda ögon. Men det blir ett problem om man inte erkänner detta. Om man inte sätter sig vid Vägen och väntar.

Varje person som sitter vid Vägen är troende i någon betydelse. Hade inte den blinde trott att Jesus kunnat hjälpa honom så hade han inte börjat ropa. Nu gick det inte direkt att han fick möta Jesus. Han mötte motstånd och det var andra människor som stod för motståndet. Han blev tillsagd att hålla tyst.

Hur många som ropar efter Jesus idag blir tystade av omgivningen? Jag tror att det är ganska vanligt, en person som vill möta Jesus, som börjar gå i kyrkan oftare, riskerar att möta motstånd från en oförstående omgivning.

Men det står om den blinde att han ropade ännu högre. Det är den inställningen vi behöver ha när vi blir tystade. Låt oss vara ihärdiga.

Mannens rop hejdade Jesus. Han hörde honom och hittills har han aldrig gått förbi någon som har ropat på honom. Nej, han stannar och ser till att han får komma fram. Han får sitt möte med Jesus, det som han väntat och längtat efter så länge.

Då ställer Jesus en kanske lite märklig fråga: "Vad vill du att jag ska göra för dig?" Borde inte Jesus ha vetat detta? Visserligen så var han en tiggare och tiggare vill ju i normala fall ha pengar. Men nog borde väl Jesus ha begripit att han ville ha sin syn tillbaka.

Det gjorde han nog, men han ställde frågan ändå eftersom det faktiskt inte är en självklarhet. Det kan vara förvånande att vissa faktiskt vill vara kvar i sin blindhet, vad blindheten nu än kan handla om. Om det handlar om att man väljer att inte se delar av verkligheten. Det kanske handlar om att man inte vill se sanningen om sig själv, eller om någon annan slags fångenskap. Till slut kan den egna cellen kännas riktigt trygg och invand.

Den blinde visste vad han hade. Han hade sin trygga plats, förmodligen var den inmutad sen många år. Där hade han sin inkomst. För trots allt så var det ju hans blindhet som han tjänade pengar på. Som seende skulle

han inte få mycket allmosor, då skulle han bli tvungen att söka jobb på samma villkor som alla andra.

Det står inget om han var född blind, men det är kanske troligt att han var det. I så fall kunde han knappast föreställa sig hur det var att vara seende. Jag kan tänka mig att det var något som inte bara lockade utan även skrämde.

Och att få vara kvar i sitt andliga mörker kan inge en viss trygghet. Att få sina ögon öppnade kan till lika delar vara både skrämmande och lockande. Det finns kanske de som inte vågar ta steget. Så därför frågar Jesus först.

Och i dag ställer han frågan till dig: "Vad vill du att jag ska göra för dig?"
För en som är blind är svaret självklart: "Gör så att jag kan se!"

Att se är utomordentligt viktigt i bibeln. Himlen är den plats där vi äntligen får se Gud ansikte mot ansikte. Vi längtar alla efter den omedelbara kontakt med Gud som människan hade i paradiset en gång. Hela den längtan innefattas i den blindes bön: "Herre, gör så att jag kan se igen." Det är en bön som vi får göra till vår egen.

Att du har kommit till kyrkan idag är ett uttryck för denna längtan. Vi kan inte öppna våra ögon själva, men det finns en som kan. Du sitter nu vid Vägen. Det är ett uttryck för tro, precis som den blinde trodde på Jesus innan han faktiskt såg honom. Denna tro som drev honom till Jesus och som gjorde att han fick höra honom säga: "Du kan se igen, din tro har hjälpt dig."